השריונאי נאלץ לגשת לשני הטנקים הבוערים, שהיו ערוכים לקרב. לברר מה קרה ■

עד כלות הנשמה

שמואל דוד מוזלמן

נפש שובה מזכיר

שמואל דוד מוזלמן

ללכת - ללא פחד

סרן יהושע רפפורט

אש עזה מכיוון החווה-הסינית ניתכה לעבר פלוגת השריון הישראלית, שהיתה בדרכה לתקוף את המיתחם המצרי, ב־16 באוקטובר 73'. הטנקים החלו לשפר עמדות תוך השבת אש, במרחק של כשלושה קילומטרים מן היעד.

סרן (מיל') יהושע רפפורט — מהנדס בניין, בן 25, מחיפה, נשוי ואב לילד — ששימש כמפקד מחלקה תפס מחסה, עם הטנק שלו, מאחורי תלולית עפר. מימינו — תפסו עמדות אש שני טנקים נוספים. בעוד הם נערכים לקרב — נפגעו השניים באש נ"ט מצרית והמ"מ יהושע מצא עצמו לפתע חשוף לחלוטין מצדו הצפוני. אותה שעה הורה לו המג"ד לנסות ולהגיע אל שני הטנקים הבוערים, כדי לברר מה ארע שם — אך הדגיש שעליו לגשת לשם ב ר ג ל, על מנת לא להתגלות ולא למשוך אש נ"ט אפשרית גם על הטנק שלו.

מספר יהושע: „בשעת הלחימה — לא פחדתי, אולי משום שלא נתתי דעתי על כך. ידעתי רק, שאני חייב לעשות דברים אלו ואלו. רגע הפחד הראשון, הגדול באמת, היה כשנאמר לי לעזוב את הטנק שלי ולצאת רגלי לעבר שני הטנקים הפגועים. טנקיסט חש עצמו בטוח בטנק שלו, גם כאשר טילים מעופפים בשטח ומחפשים כתובת. הטנק הוא כמו בית על הגב, כמו עמדה מבוצרת"...

סרן יהושע התגבר על פחדו, עזב את הטנק שלו, ויצא לדרכו ברגל. הוא התקרב בזיג־זגים אל שני הטנקים המעלים עשן — טנק הסמ"פ, סרן יונה שטרסבורג וטנק המ"מ, סגן עמיר לזרוביץ (ז"ל). לפתע החל הטנק של עמיר להתפוצץ ולבעור. יהושע זחל לעבר טנק הסמ"פ ומצא את סרן יונה כרות רגל, שרוע על החול ולידו — רפי הנהג, שלא נפגע. למרות הרגל הכרותה, והדם הרב שאיבד, גילה יונה איפוק רב, ורק שאל, בשקט: „באים לחלץ אותי?" יהושע השתדל לעודדו.

בחור מוצק הוא יהושע, אך את סרן יונה לא הצליח להזיז ממקומו. הוא החל לנופף בידיו אל עבר הגדוד, שאנשיו צפו בו כל העת במשקפות. מסתבר, שהבינו את סימניו, שכן שני חיילים פתחו בריצת דילוגים לעברו.

משהגיעו — החל גם טנק הסמ"פ להתפוצץ וצריחו התהפך. הכל תפסו מחסות. כאשר שככו ההתפוצצויות עזרו החיילים לעמיס את יונה על גבו של יהושע — ופתחו בשעטה בחזרה. הם לא היפנו אף מבט לאחור, אך שמעו היטב את כדורי המקלעים הדולקים אחריהם.

250 מטרים של ריצה, שהצילה את חיי סרן יונה שטרסבורג.

וסרן יהושע רפפורט המשיך במקום שהפסיק. למחרת היום תקף הכוח שלו את „טלוויזיה" — תעוז, שנתפס בידי המצרים. בשעת הקרב חטף הטנק פגיעה ישירה מטיל. עד היום לא ברור ליהושע מדוע רק המשקפת, הקסדה והמשקפיים „נקטפו" מעליו ועפו — ואילו הוא, גופו, לא נפגע. אבל זו עובדה: יהושע, שאף לא נחבל, פינה את שלושת אנשי צוותו שנפצעו — לתאג"ד.

אלא שעתה, בלי משקפיו, נותר סרן יהושע חסר ישע וכמעט מנוטרל. למרבה האירוניה — חשב — יהיה עליו לצאת מן המערכה לא בגלל פציעה, אלא בשל קוצר־ראייה.

במקרה הבחין בזוג משקפיים, שנח בכיס סרבלו של טנקיסט פצוע, בנקודת הפינוי. יהושע ניסה את המשקפיים ומצא שהם מותאמים בדיוק מפתיע לעיניו. למרבה המזל גם התברר, שהטנקיסט אינו זקוק בשלב זה למשקפיו...

תוך דקות מצא לעצמו יהושע טנק חדש — ומצוייד במשקפיים חדשים — יצא שוב לקרב.

הטנק החדש נפגע תוך כדי לחימה על „מיסורי". אש פרצה במנוע, אך יהושע הורה לאנשי צוותו לכבותה במהלך הקרב — והטנק המשיך לתפקד.

למחרת עלה הטנק על מוקש ויצא מכלל שימוש. לא כן יהושע: בטרם עלה על טנק אחר, השאיר הוראות ברורות כיצד לחלץ את הטנק שנפגע — והמשיך בלחימה.

יצחק לץ